

Want deze Synode kwam samen tot nader be- raad. Ze zou zich bezinnen, eer het eenheidswerk ging beginnen. Maar dat beaard en die bezinning kwamen hierop neer: wat uitgesproken is, en zoo- als gehandeld is, was naar het Woord.

En wie dat eenmaal op deze wijze heeft vast- gelegd, moet in dezelfde richting doorgaan en in denzelfden stijl verder handelen.

Gesteld eens, dat een samenspreking plaats zou hebben, dan zou deze Synode tot haar Deputaten moeten zeggen: ge houdt vast aan hetgeen wij uit- gesproken en besloten hebben, en ge doet daar niets van af, want dat was alles naar Gods Woord.

Bovendien: onze bezwaren waren bekend. Ook in een samenspreking zouden ze zeker herhaald worden. Niettemin zegt de Utrechtsche Synode: ondanks al de bekende bezwaren en de documen- teering daarvan, wij hadden gelijk.

Ziedaar het Utrechtsch éénheids-begeeren.

Wij laten dat nu verder voor wat het is.

We wilden ons in enkele artikelen nader uit- spreken over de genomen kerkrechtelijke besluiten.

Velen achten de dogmatische quaestie belang- rijker dan de kerkrechtelijke.

Men meent: het dogma raakt de kerkleer; het kerkrecht slechts de kerkelijke orde.

Doch met dit laatste is heel wat meer gemeeld.

Het kerkrecht heeft rechtstreeks te doen met de handhaving of verloochening van Christus' koning- schap.

De troon en de kroon van den eenigen Koning, den eenigen Heere in de Kerk is hier in geding.

Telkens weer staan in de Kerk menschen op, die zich stellen tusschen Christus en Zijn Gemeente, eigenmachtig spreken en handelen, en lasten op- leggen, die Christus niet oplegt, te kort doende aan de eere en de rechten van onzen eenigen Koning.

Wie het gevaar van menschenheerschappij in de Kerk onderschat, en op menschenwoord afgaat zonder het nauwlettend te toetsen aan Christus' Woord, is onbewust bezig aan het eenige Koning- schap van Christus te kort te doen, het te ver- donkeren en het te verloochenen.

Inderdaad is in het onderhavige conflict de kerk- rechtelijke quaestie gewichtiger en ingrijpender dan de dogmatische.

Men sprak en spreekt over de binding?

Maar achter de binding lag reeds de hiërarchie, een kerkrechtelijke quaestie van de eerste orde.

Die hiërarchie is ook door de jongste Utrecht- sche besluiten niet losgelaten, maar bestendigd.

We hopen dit nader aan te toonen.

P. DEDDENS.

„WIE NOG DE KERKORDE EEREN EN ONS ERNSTIG NEMEN WIL, DIE MOET DAT DAN MAAR VERANTWOORDEN.“

Het spel is begonnen. Nauwelijks hadden we voor- speld, dat men de nieuwe formule der z.g. revisie- synode als loknaas presenteren zou ZONDER DEN KOP (waarin staat, dat alles in 1905-1942 naar Gods geopenbaarde WOORD en derhalve GODDE- LIJKE WIJSHEID EN WAARHEID WAS), of het gebeurde prompt. Te Kampen (de gemeenschap van dr Impeta, bij circulaire aan de eerst uit- geworpenen). In enkele andere plaatsen, zoover ons bekend. In de pers.

Het is toch eigenlijk verschrikkelijk. Een synode verklaart openlijk: dit o u d e is van God. Maar haar amensprekers zeggen tot de menschen: lijkt u dit n i e u w e niet aardig, en zou het zoo niet kunnen? Van GOD, dat vroegere? Wie zegt dat? De synode? Kom, daarop komt het niet meer aan, of ze dat nou zoo zegt. Als men het derde gebod houden wil, wie kan dan nog kerk houden? Dat 1905 en 1942 van GOD waren, dat was tot daar en toe. Weer- spreken doen we 't niet, want u moet wel bedenken: dit komt van de SYNODE. Maar na-spreken doen we 't ook niet. Dat het van God was, dat 1905-1942, nu ja, dat is nou zoo maar even gezegd. Maar dat moogt u wel vergeten. Als u maar bij ons komt. Wij zijn de bedelaarskerk. Wir sind Bettler.

Dr C. N. Impeta speelt het wijsje voor zijn Overijselaars en Drentenaren. In de te Kampen ver- spreide circulaire heet het:

„Wat het kerkrechtelijk geschil (de „rechter“ heeft hier weer een „verschil“ met zijn aan- geklaagde en veroordeelde. K. S.) betreft — de Synode kon de kerkrechtelijke beslissingen der vorige Synode's niet aanstonds terugnemen, maar besloot tot een samenspreking van beide groepen“.

Even later staat dit fraais:

„Over het gebeurde oordeelen wij op dit oog- blik niet“.

Wel, wel, eerst in den NAAM DES HEEREN uitwerpen. En dan: over het gebeurde op dit oog- blik niet oordeelen? Als dat meenens is, dan be- teekent dat: wij nemen die schorsing etc. terug. Want zolang ze worden gehandhaafd, oordeelt men wel degelijk. Zegt de Koningin vandaag, nu Max Blokzijl valt: over het gebeurde oordeelen we

niet? Wat is dat voor een hopeloos bedelaarsgedoe van menschen, die zeggen, dat ze de SLEUTEL- MACHT bedelen in den naam van God?

Maar tot zijn Overijselaars en Drentenaren heet het in de kerkbode, uit de pen van dr Impeta:

„En wie nu om een louter kerkrechtelijk verschil van meening (de Koningin had met Max Blokzijl alleen maar een meeningsverschil? K. S.) nog zou meenen van ons heen te moeten gaan of van ons afzijdig te moeten blijven, zal dit voor God moeten verantwoorden“.

Zeker, zeker, dr C. N. Impeta. Gelijk gij het voor God moet verantwoorden, dat op den kansel, dien gij bezet geen plaats is voor prof. Greijdanus, ds H. J. Schilder en anderen, vele anderen. Gelijk gij het voor God verantwoorden moet, dat gij een kerkorde hebt, die ge ZEGT te onderhouden, die nadrukkelijk verklaart, dat wat naar Gods Woord en naar de Kerkorde niet is, doch daarvan afwijkt, niet gedaan zal worden, terwijl gij in deze uw laatste woorden die heele kerkorde, al handelt ze over het recht van Christus in zijn kerk, een schep geeft zeggende: dat is maar kerkrechtelijk. Zou de Koningin vandaag zeggen: de wet is maar een wet? Ihr seid Bettler. En dat is uw oordeel.

Dit is geschreven op den dag van den dood van Max Blokzijl. K. S.

DE ONZEKERHEID AANGAANDE DE HEILSTOEZEGGING BIJ DEN DOOP DOOR UTRECHT 1946 NIET WEGGENOMEN.

Zoals men weet, was één der bezwaren tegen de leeruitspraak van 1942, gezien in het daartoe aangewezen licht van Toelichting en van het latere Praedicties en de andere Synodestukken aan kerken toegezonden of in de bladen gepubliceerd, dat zij tweemaal doop leerde, een z.g.n. „vollen“ doop voor uitverkorenen en wedergeborenen, en daarmee een niet-vollen doop voor de anderen; of ook anders uitgedrukt: een doop met Goddelijke heilstoezeg- ging aan de eersten, en een doop zonder die Godde- lijke heilsbelofte aan de tweeden. Waaruit met nood- zakelijkheid volgde, dat geen dooponder bij den doop van zijn kind wist, of dat kind nu wel den wezenlijk „vollen“ doop ontvangen had, den doop waaraan Gods heilstoezegging verbonden was, of niet, zoodat hij in geval daaraan behoefte was, noch zichzelf, noch zijn kind, troosten kon met diens doop als een wezenlijk „vollen“ doop, en met de heilsbelofte daaraan verbonden, noch ook dat kind ernstig kon waarschuwen in verband met diens doop. En dat kind kon geen troost uit zijn doop putten, noch zich met Gods heilstoezegging bij den doop bemoedigen, voordat het wist, uitver- koren en wedergeboren te zijn.

Zoo verloor de doop zijn sterkende en waarschu- wende kracht, hoewel God hem toch tot steun des geloofs gegeven heeft. En het zelfonderzoek werd aldus gericht op het naspeuren, of men de ken- tekenen van Gods verkiezing ten eeuwigen leven, en de werkingen der wedergeboorte bij zich waar- nemen kon.

Nu heeft de Synode te Utrecht van Jan.—Maart 1946 eene andere „formuleering“ voor die van 1942 e. v. j. in de plaats gegeven.

Vanzelf komt thans de vraag, of deze „formu- leering“ van 1946 dan dit genoemde bezwaar weg- neemt? Op deze vraag moet teleurstellend met neen geantwoord worden.

Dit bezwaar blijft ook ten volle gelden tegen deze nieuwe „formuleering“ van 1946.

Die formuleering(2) luidt: „In dit verbond komt de Heere tot ons met de belofte des heils, en op grond daarvan met den eisch tot geloof en bekee- ring. Deze beide, belofte en eisch, zijn op zulk een wijze aan elkaar verbonden, dat de menschelijke verantwoordelijkheid ten volle wordt gehandhaafd en nochtans de Heere in zijn verbond niet afhanke- lijk is van het doen des menschen. In de belofte immers betuigt Hij niet alleen, dat een iegelijk, die in den Zoon geloof het eeuwige leven heeft, maar zegt Hij ook den Heiligen geest toe, die het geloof werkt, waardoor Hij aan Christus en al zijn weldaden deelachtig maakt. Dienovereenkomstig werkt Hij in zijn uitverkorenen hetgeen Hij van allen eischt, vervullende aan hen al de beloften des verbonds, rekenende niet „de kinderen des vleesches“, doch „de kinderen der belofte“ voor het zaad“.

Is dat niet voortreffelijk geformuleerd?

Inderdaad, hier worden uitnemende dingen op zeer goede wijze gezegd.

En?

Toch deugt dit niet.

De zekerheid der heilstoezegging Gods aan alle of elk kind der gemeente of geloovigen bij den doop, wordt aldus weggenomen of te niet gedaan. En daarmee ontbreekt de vaste grond, of valt die weg, om in verband met den doop het neerslachtige en verslagene te bemoedigen en te troosten, en het weerbarstige ernstig te waarschuwen.

In cauda venenum.

In het slot schuilt de fout.

Maar hoe kan dat? Daarin worden toch woorden der Heilige Schrift aangehaald. En die kunnen toch niet fout zijn? Althans deze niet van den apostel Paulus?

Nee, in die woorden uit Rom. 9:8 zit de fout niet. Die woorden zijn uitternaard zeer juist en goed. Maar de fout ligt aan het gebruik dezer woor- den op deze plaats en in dit ver- band.

De apostel Paulus schrijft ze in Rom. 9 als tot troost, en om er nog mee op te wekken om alleen bij Gods genade zijn heil te zoeken met opgeven van het zelf willen werken van eigen heil.

Hij heeft op Israël gewezen, en dat zooveel van Israël, hoewel God Zijn heil aan Israël toegezegd heeft, toch dat heil niet deelachtig werden. Als tot troost wijst hij hier dan ook op Gods verkiezing, die ten finale beslist: niet de kinderen des vleesches, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der be- loftenis worden voor het zaad gerekend, Rom. 9:8. Maar hij doet dat met deze woorden op eene wijze, die niet tot doffe verslagenheid en wanhoop en alle inactiviteit of lijdelijke werkeloosheid moet voeren, doch juist andersom.

Hij schrijft deze woorden immers als eene nadere verklaring of conclusie van hetgeen hij in het vorige vers gezegd had. Hij begint vs 8 dan ook met de woorden: Dat is. Hij geeft dus met vs 8 den zin van vs 7 aan. En in vs 7 heeft hij op Abraham ge- wezen, en op diens doen en ervaren. We moeten dus om de betreffende woorden in vs 8 goed te verstaan en recht te gebruiken, rekenen met den inhoud van vs 7, d.i. met Abraham en diens doen, en Gods woord tot dezen. Anders kunnen wij er een geheel verkeerd kant mee uit gaan, ze zeer verkeerd gaan aannemen en toepassen, hun strek- king of doel geheel verkeerd en ten verderve rich- ten, zooals de Synode te Utrecht van Maart 1946 in deze hare formuleering (2) heeft gedaan.

Wat was het geval met Abraham?

God had hem toegezegd, dat hij een zeer talrijke nakomelingschap zou ontvangen, en dat in zijn zaad alle volken gezegend zouden worden.

Wat deed nu Abraham?

Hij trachtte zelf zich dit zaad te verschaffen. Op aanraden van Sara nam hij Hagar tot vrouw en verkreeg bij haar inderdaad een zoon, Gen. 16. Zijn eigen lichaamskracht zou hem zijn zaad doen bekomen.

Doch de Heere zegt: Nee, zoo zal het niet zijn. Niet in de kinderen van uw eigen, natuurlijke, lichaamskracht, zal uw zaad zijn. Niet de Ismaëlieten zullen Abrahams zaad heeten. En gij, Abraham, zult niet de vader van de Ismaëlieten genoemd worden, evenmin als de vader van uw kinderen bij Ketura, Gen. 25. Gij zult vader heeten van de na- komelingen van hen, dien Ik u als kind geef, dien gij niet door eigen lichamelijke en natuurlijke kracht verwekken kondt, maar alleen door Mijn belofte- kracht als herleefd. Daarom moest voor Izaaks geboorte de moeder in Sara reeds verstorven zijn, en Abraham zijn eigen lichaam in dezen ook reeds verstorven weten, Rom. 4:18—21, opdat alleen de kracht van Gods beloftewoord werken zou.

En wat ligt daar nu in?

Evangelieprediking.

Houd op uw heil of zaligheid te willen zoeken bij u zelf, die te willen werken door eigen verdienste, waardigheid, kracht, deugd, voortreffelijkheid, of wat ook, maar zoek en vraag dat heil alleen van Gods loutere en vrije, onverdiende en verbeurde genade, en zie, gij ontvangt het.

Want niet de kinderen des vleesches, die zijn kinderen Gods, maar de kinderen der beloftenis worden van het zaad gerekend.

Zie, dan wordt ook gij voor dit zaad gerekend, een kind Gods, dat eeuwige zaligheid ontvangt.

Zoo, in dit verband, gelijk de apostel het hier schrijft en in verband met die historie zet, slaat dit woord niet neer, verlamt het niet, brengt het niet vertwijfeling en wanhoop, maar noodigt het met liefelijke Evangelieprediking: Komt tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven, Matth. 11:28.

Maar nu de Synodeformuleering.

Haar laatste zin luidt: „Dienovereenkomstig werkt Hij in zijn uitverkorenen hetgeen Hij van allen eischt, vervullende aan hen al de beloften des ver- bonds, rekenende niet „de kinderen des vleesches“, doch „de kinderen der belofte“ voor het zaad“.

Daarin gaat het er dus met de aanhaling dezer Schriftwoorden om, eene nadere aanduiding te geven tusschen niet- en wel-verkorenen, en om de niet-verkorenen te doen weten: bedriegt u niet, maakt u niet ongegrond blij met de ook tot u bij den doop gesproken heilsbelofte. Eerst als gij een kind der belofte zijt, vervult God ook aan u al Zijne beloften. Maar zijt gij een kind des vleesches, dan

vervult God

Zoo moe- of hij maar der belofte houden kan hem bij zij- Aan die- hij zich nie- want is h- hij wel een- hij eerst va- Anders he- daarin ook- troost.

En wat- kind en de- dit kind- God er to- die ouder- een kind- vleesches? Zoo- zinn- kracht van- doop weg- instelling- en eventue- En waas- Door ve- Men hee- vast zonde- ook wel te- in, maar b- of onpas, z- ook verke- band en st-

En de le- Kampen, CIJFERS

Het Jaar- Kerken (s- schenen. V- vergeleken- genoemd).- zijden, ko- overschiet- zicht zou- Jaarboek- doktratisch- geen er in- Kerkelijk- knopt, ove- het Jaarbo- Jaarboek- deze leemt- Het vol- doorgeven.

Van 5 M- uit het k- geval: zie- oude kerk- daar ter p- synodokra- Kerken v- schenhoek- (Gron.) V- wordt een- emeriti, di-

Het bel- der Kerke- 1945 op- delental, e- 1,6 % (o- (over 194- beide jaar- hooger dan-

dan zou h- hebben me- even geno- maakten p- ten, dat is- als van s-

Passen- aantallen- constateer- per jaar e- 45.300 bel- 12,1 % v- oude verba- vrijgemaak- bij de syn-

We gev- gaven var- bedenken, vaak zeer- synodokra- making zij- heeft doo- maar toch-

A'dam N. (N. B. I- verband g-